

Stephanie Laurens

Vakmerő szerelmesek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Stephanie Laurens, 2016 - Vinton Kiadó Kft., 2020*

Eredeti címe: *Lord of The Privateers*

Harlequin, MIRA Books

• *Magyarra fordította: Vas Krisztina*

Nyomtatásban megjelent: 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-095-9

• *Kép: Harlequin Books S.A. és Shutterstock*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója: Sigrid Estrada*

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A *THE NEW YORK TIMES* SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

Vakmerő szerelmeseik

Előhang

Aberdeen

1824. augusztus-szeptember

Royd Frobisher az íróasztalánál állt az irodájában, ahonnan kilátása nyílt Aberdeen kikötőjére, és újra végigolvasta az imént érkezett parancsot.

Csak képzelődik, vagy Wolverstone tényleg aggódik?

Az évek során Royd számos ilyen írásos megbízást kapott a hercegtől, az ügynökök egykori parancsnokától. A mai írás szóhasználatában azonban a sorok között érezhető volt az egyébként oly határozott és megfontolt férfi nyugtalansága és aggodalma. Ez vagy aggodás volt, vagy türelmetlenség – mindenesetre utóbbi nem tartozott a férfi hibái közé.

Habár Royd jó pár évvel fiatalabb volt Wolverstone-nál, első pillanattól fogva megértették egymást. Ugyanolyan fából faragták őket. Royd gyanította, hogy ő Wolverstone egyik legfontosabb kapcsolata maradt visszavonulása után is: azért, hogy továbbra is értesüljön azokról az üzemekről, amelyekről a királyság legtöbb emberének fogalma sem volt.

Elolvasta a kurta mondatokat, amelyekkel megbízták őt azzal, hogy hajóját, az éppen az ablaka alatt horgonyzó *Kalózt* Southamptonba vigye, ott felpakolja rá a szükséges készleteket, és készen álljon az indulásra, amint legfiatalabb öccse, Caleb hírt ad magáról Freetownból.

Egyértelmű volt, hogy ez mit jelent. Wolverstone azonnali cselekvést várt el. Azaz Royd kénytelen lesz haladéktalanul elindulni Nyugat-Afrikába, és ott megtenni a szükséges lépéseket, hogy megvédje királyát és országát.

Ez a kötelesség, országuk és királyuk védelme olyan dolog volt, amelyben Royd és Wolverstone egyetértett.

És volt bennük még valami közös: ösztönösen fel tudtak mérni egy adott helyzetet. Márpedig, ha Wolverstone aggódik...

– Muszáj most bemennem.

Erre a hangra Royd felfigyelt – ez jobban riadóztatta őt, mint a szavak, amiket hallott.

– Megkérdezem...

– Azonnal látnom kell őt. Tegye szabaddá az utat, Miss Featherstone!

– De...

– Nincs ellentmondás. Elnézést kérek.

Royd hallotta, ahogy valaki energikus léptekkel közeledik. Tekintettel erre nagyon is élénken el tudta képzelni, ahogyan középkorú titkárnője a fogadópult mellett állva kétségbeesetten tördeli a kezét. Mindamellet Gladys Featherstone helyi lakos volt – tulajdonképpen tudnia kellett, hogy Isobel Carmichaelt senki sem tartóztathatja fel, ha annyira magánkívül volt, mint ebben a pillanatban. Olyan volt, mint valami őserő.

Még Royd sem volt képes erre.

Átépíttette az előszobát az irodájától elválasztó falat, így az üveges rész jóval egy méter nyolcvan fölött kezdődött – tehát az ő szemmagasságában. Az íróasztalánál ülve előnyben részesítette, ha a bejövő emberek őt nem látják. Így nem játszottak azzal a gondolattal, hogy váratlanul csak úgy rabolják a Frobisher Hajózási Társaság ügyvezetőjének idejét. Mivel nem látták a látogatók, így először Gladyst kellett megkérdezniük, hogy ő bent van-e.

De Royd épp az íróasztalánál állt, és Isobel csak pár centiméterrel volt alacsonyabb nála. Miként ő is látta az üvegen keresztül a nő kalapján lévő pávatollakat, ahogy azok minden egyes energikus lépésénél ingadoztak, biztosan a nő is látta a fejének egy részét.

Várakozás közben azon gondolkodott, vajon mi dúlhatta fel ennyire a nőt. Biztos volt benne, hogy azonnal megtudja.

Isobel a rá jellemző módon feltépte az ajtót, drámai hatást keltve megállt a küszöbön, és

rászegezte a tekintetét. Ettől a szemkontaktustól, tekintetük ösztönös egybeolvadásától, az összekapcsolódás erejétől összeszorult Royd gyomra, és az alatt is megmozdult valami.

Ez nem volt olyan meglepő, ha belegondolt, milyen volt a közös múltjuk. De most...

Isobel majdnem egy méter nyolcvan magas, karcsú nő volt. Ha kibontva hordta a haját, az kékes színben csillogó, fekete loknikban omlott a vállára, hátára. Ma azonban kontyba kötötte össze. Villámló tekintettel nézett a férjira. Szeme színe, mint a keserű csokoládé, fölötte csodálatos ívű, fekete szempillája tűnt fel. Ovális arca sápadt volt, bőre hibátlan. Rendszerint telt ajkát most szorosán összepréselte. Ő nem lebegett át elegánsan a termen, mint a más jól nevelt nők. Erőteljesen, céltudatosan mozgott. Fejedelmi tartása olyan volt, mint egy amazoné.

Royd könnyed fejbőlintással üdvözölte.

– Isobel. – Amikor az egy szót sem szólt, csak nézett rá, a férfi felvonta egyik szemöldökét. – Minek köszönhetem ezt a váratlan látogatást?

Isobel Carmichael csak bámulta a férfit, akiről azt hitte, jól tudja majd kezelni. Bebeszélte magának, hogy ki fogja bírni, hogy ne érezzen semmit a közelében, akkor sem, ha most éppen nem szakmai ügye volt vele. Bebeszélte magának, hogy küldetése sürgőssége hatályon kívül helyezi azt, ahogyan reagálni szokott a férjira – azokat az érzéseket, amelyeket minden eszközzel megpróbált elrejteni előle.

De már csupán az is, hogy meglátta, vasmarokkal tartotta fogva. Az, hogy hallotta mély hangját – ami olyan mély, hogy bensője is vibrált tőle –, megingatta józan eszét. És ami azt illeti, ahogy felhúzta a szemöldökét, és olyan intenzív tekintettel méregette őt...

Miért is nem hozott magával legyezőt?

Lélekben összeszorította a fogát, és kényszerítette magát, hogy figyelmen kívül hagyja, ahogy a teste válaszol. Az szóba sem jöhetett, hogy kudarcot valljon, ha már beviharzott az irodájába. Óhózzá.

Az ő közelébe, ami mindig lehenyerlően hatott rá.

A férfi göndör haja, amely csaknem olyan fekete volt, mint az övé, keretbe foglalta az arcát. És ettől az arctól még az ördög is irigyen elsápadt volna. Roydnak széles homloka volt, fekete szemöldöke, hangsúlyos arccsontja és energikus álla. A hatást fokozta az igényesen nyírt szakáll, amelyet nem régóta hordott így. Ami pedig a testét illeti... még ha egy helyben állt is, olyan férfias energiát sugárzott, ami senki figyelmét nem kerülte el. Széles válla, hosszú, izmos lába volt. Mozgása eleganciát sugárzott, annak ellenére, hogy ruháit némi hanyagsággal hordta. Szemei, amik már túl sok mindent láttak, még mindig a nő arcát fürkészték. És Isobel tudta, milyen csábító az ajka.

A nő végre úrrá lett felindultságán, vett egy nagy levegőt, majd röviden és lényegre törően így szólt:

– Vigyél el Freetownba!

Royd zavartan pislogott, ami nem volt rá jellemző. Normális esetben tulajdonképpen semmi sem lepte meg – legalábbis nem látszott rajta.

– Freetown?

Royd feszültsége egyszeriben szinte kézzelfoghatóvá vált. Isobel biztos volt benne, hogy a férfi hirtelen rendkívül ideges lett.

– Igen. – A nő a homlokát ráncolta. – Az a nyugat-afrikai gyarmat fővárosa.

Bár feltételezte, hogy a férfi tudja, hol van, hiszen már többször volt ott.

Belépett az irodába. Tekintetét le sem vette a férjiről, úgy csukta be az előtérbe vezető ajtót a zaklatott titkárnő és a többi látogató orra előtt.

A levelet, amit épp olvasott, Royd letette az íróasztalra.

– Mit akarsz pont ott?

Olyanok voltak, mint két veszélyes állat, amelyek nem merik egymást szem elől téveszteni. Royd sem vette le a tekintetét a nőről.

A nő megállt ott, ahol volt. Megnyugtatta, hogy elválasztja őket a széles íróasztal. Leülhetett volna az íróasztal előtt álló egyik magas támlájú székre, de lehet, hogy arra kényszerül majd, hogy

kiabáljon a beszélgetés során, és állva sokkal jobban lehet veszekedni.

Ha ő nem ül le, akkor természetesen a férfi is állva marad. Csak az íróasztal marad köztük.

Magas nő volt, de még így is hátra kellett kicsit hajtania a fejét, hogy a férfi szemébe nézhessen – ebbe a szempárba, amelynek színe az aberdeeni haragos óceán és a viharos égbolt színeit idézte. Ebbe, amivel a férfi oly áthatóan, megannyi érzelmet kifejezve tudott nézni. De amikor üzletileg volt egymással dolguk, ezt az érzelmekkel teli, átható tekintetet mindig elrejtette.

Mindenesetre ez itt most *nem* üzleti látogatás volt. A nő úgy intézte, hogy ez egyértelmű is legyen – és Royd Frobishernek elég tapasztalata volt benne, hogy olvasson az ő jelzéseiből.

A nő szája hirtelen kiszáradt. Szerencsére a megfelelő szavakat már előre átgondolta.

– Tegnap kaptuk meg a hírt, miszerint második unokatestvérem – Katherine Fortescue – Freetownban eltűnt. Elfogadott egy nevelőnői állást ott egy angol családnál, Sherbrookéknál. Úgy tűnik, hogy Katherine már hónapokkal ezelőtt eltűnt, amikor elment, hogy elintézzon valamit a családnak a postahivatalban. De Mrs. Sherbrook még csak most jutott el odáig, hogy megfogalmazzon egy levelet erről, és értesítse a családjukat. – Még mindig a férfi szemébe nézett, most kicsit jobban felemelte az állát – Gondolom, sejtetted, hogy Iona most teljesen magánkívül van. – Iona Carmody volt Isobel anyai nagynyja, és egyben a Carmody-dinasztia megkérdőjelezhetetlen feje. – Ionát nagyon letörte, hogy későn értesültünk Katherine anyjának haláláról, és így nem tudta meggyőzni őt, hogy jöjjön hozzánk, és éljen velünk. Katherine úgy döntött, hogy egyedül is boldogul. Ezért vállalta el a gyermekfelügyelői állást Freetownban. Mire én Fortescue Hallba értem, ő már elutazott.

– Fortescue Hall... az Stonehavennél van, igaz? Körülbelül tizenöt mérföldnyire Aberdeentől? – kérdezte Royd.

A nő bólintott.

– Tehát egyértelmű, hogy most Freetownba kell mennem, hogy megkeressem és hazahozzam Katherine-t.

Royd továbbra is Isobel szemébe nézett. Habár semmi „egyértelműt” nem talált a nő tervében, de elég jól ismerte a Carmody-dinasztia matriarchális működését ahhoz, hogy megértse íratlan forgatókönyvüket. Isobel személyes kudarcként élte meg, hogy nem volt elég gyors ahhoz, hogy feltartóztassa unokahúgát, és a család biztonságos ölébe vezesse őt. És hogy Iona „nyugtalan” volt, az azt jelentette, hogy kötelességének érzi jóvátenni ezt a hibát.

Isobel és Iona közel álltak egymáshoz. Nagyon közel. Olyannyira, amennyire ez két egymáshoz rendkívül hasonló nő esetében egyáltalán lehetséges. Sokan mondták kettőjükéről, hogy az alma nem esett messze a fájától. Így Royd értette, miért hiszi azt Isobel, hogy az ő feladata Katherine-t megtalálni és hazavinni. De ez mégsem jelenti azt, hogy muszáj személyesen Freetownba utaznia.

Főleg nem azért, mert nagy esély van rá, hogy Katherine is azok között van, akiket elraboltak, és akik számára a mentés hamarosan elindul.

– Az a helyzet, hogy nemsokára amúgy is Freetownba hajózok. – Nem nézett Wolverstone levelére. Csak egy kis jel, és Isobel képes rávetni magát az írásra, hogy elolvassa. – Megígérem neked, hogy megtalálom az unokahúgodat, és biztonságban hazahozom őt.

Isobel a semmibe bámult. Átgondolta az ajánlatot, hogy aztán – határozottan, és szinte dacosan – megrázza a fejét.

– Nem. – Feszülten nézett a férfi szemébe. – Nekem kell odautaznom. – Habozott, és kelletlenül folytatta. – Iona azt akarja, hogy ezt személyesen intézzem.

Nyolc év eltelt azóta, hogy másról is beszéltek egymással, nem csak üzletről. Miután felbontották az eljegyzésüket, a nő először úgy kerülte őt, mintha a férfinak ragályos betegsége lenne. De eljött az idő, amikor már olyan nagy lett mindkettejük számára a gazdasági nyomás, hogy Isobel kénytelen volt szóba állni Royddal. Mert a férfinak muszáj volt együttműködni Isobelék hajógyárával, hogy az újításokat, amelyeket szeretett volna megvalósítani a Frobisher flottán, véghez vigye. A nő és az apja pedig a háború utáni gazdasági lejtő idején rá voltak utalva a Frobisher Hajózási Társaságra, mint ügyfélre, hogy ne menjenek csődbe.

Ahogy az várható volt, kifejezetten jól tudtak együtt dolgozni. Sok tekintetben egyszerűen

tökéletesen kiegészítették egymást.

Royd mérnök volt. És olyan gyakran hajózott a legkülönbözőbb körülmények között, hogy időről időre eszébe jutottak új megoldások, amikkel még biztonságosabbá és gyorsabbá lehetne tenni a hajókat.

Isobel pedig zseniális tervező volt. Megértette a férfi ötleteit, és vázat adott nekik. Aztán pedig azon dolgozott, hogyan lehetne azokat technikailag megvalósítani.

Minden akadályt legyőzve, és annak ellenére, hogy nem hittek abban, képes rá, sikerült elérnie, hogy ő legyen a hajógyár ügyvezetője. A munkások tisztelték őt. A férfiak átérték, ahogy a kikötő területén ugránczó kislány üzletasszonnyá nőtt. És úgy tekintettek rá, mintha egy lenne közülük. Az ő sikere a férfiak sikere is volt, és úgy dolgoztak neki, ahogy egyetlen más cégvezetőnek sem dolgoztak volna.

Royd műszaki terveivel irányította a nő az egyes munkafázisokat és beszerezte az építéshez szükséges elemeket. Aztán a férfi bevitte azt a hajót a gyárba, amin változtatni akart.

És ami ezután történt, a csodával volt határos.

Közös erővel, folyamatosan javították a Frobisher-flotta teljesítményét. Egy hajózási vállalat esetében ez a túlélést biztosította. Ezzel párhuzamosan pedig a Carmichael család hajógyára kiemelkedően jó hírnevet szerzett kivételes munkájával, és megszerezte a vezető pozíciót a hajóépítők között.

Akkor is, ha feszült maradt köztük a viszony, üzleti téren kifejezetten hatékony és rendkívül sikeres párosnak számítottak.

Ennek ellenére a nő az elmúlt évek során, számtalan találkozásuk alkalmával mindig távolságtartó volt vele. Sosem adta meg neki a lehetőséget, hogy megkérdezhesse, mi az ördög történt nyolc évvel ezelőtt. Akkoriban tért vissza Royd egy küldetésről, és jövődöbelije, akiről hónapok óta álmodozott, és akit oltár elé akart vezetni, a szemébe mondta, hogy soha többé nem akarja látni, és becsapta az orra előtt nagyanyja háza ajtaját.

Nem adta meg a lehetőséget a férfinak, hogy személyes beszélgetést folytasson le vele – azon a bensőséges szinten, amelyen korábban olyan jól harmonizáltak egymással. Olyan ösztönösen, szabadon, nyíltan. Olyan közvetlenül. Egész életében sosem beszélt így másik emberrel – se nővel, se férfival –, mint vele.

Roydnek hiányzott ez.

Hiányzott neki a nő.

És azon tépelődött, vajon a nőnek is hiányzik-e ő. Egyikük sem házasodott meg azóta. Ha lehet hinni a szóbeszédnek, számos hódoló versengett a Carmichael-hajógyár örökösneje kezéért, de ő egyiknek sem szentelt figyelmet, egyiküket sem bátorította egy kicsit sem.

Roydnek csak pár másodpercébe került, hogy életre hívja magában a múltat. És ettől teljesen függetlenül itt állt most a nő az irodájában, és készen állt arra, hogy kiharcolja, hogy néhány hetet eltölthessen a *Kalóz* fedélzetén.

Heteket annak a hajónak a fedélzetén, aminek ő a kapitánya. Heteket, és ez idő alatt ő nem tud majd kitérni a férfi útjából.

Heteket, amik alatt biztosan adódik majd alkalom rávenni a nőt egy olyan beszélgetésre, ami végre tisztázza a köztük lévő helyzetet, hogy végre el tudja engedni őt, és a jövőbe tekinthessen.

Vagy helyrehozni azt, ami elromlott, és még egyszer megpróbálni.

Ahogy a férfi csak hallgatott, a nő tekintete elsötétült. Royd még mindig tudta, mikor mire gondol Isobel. Az összes nő közül, akiket az évek alatt megismert, ő volt az egyetlen, aki képes volt azt mérlegelni, hogy jelenetet rendezzen-e neki – egy szenvedélyes jelenetet, amelyben megmossa a férfi fejét. Royd egy része tényleg remélte...

Mintha a nő kitalálta volna a férfi gondolatait, keskeny réssé húzta össze a szemét. Ismét összeszorította az ajkát, aztán nagyon nyugodtan így szólt.

– Tartozol nekem, Royd.

A szakításuk óta eltelt nyolc év. Most először mondta ki így a nevét azóta, azon a bizalmas hangon, ami még mindig megérintette Royd szívét. Sőt: ez volt a közös múltjukra vonatkozó legelső utalás.

És Royd még mindig nem volt biztos benne, mit ért ő ezalatt. Tartozik neki? Miért? Eszébe jutott néhány válasz, de ezek nem adtak kellő magyarázatot arra a kérdésre, ami immár nyolc éve foglalkoztatta őt.

Habár a férfi nem volt benne biztos, hogy okos dolog követni ezt a készletet, amit érzett, de a vágy olyan erős volt, hogy engedett neki, és egyszerűen csak megtette, amit az sugallt.

– A *Kalóz* a reggeli dagállal kifut. Pirkadat előtt legyél a mólón.

Isobel behatóan nézett a férfi szemébe, majd alig észrevehetően bólintott.

– Köszönöm. Ott leszek.

Aztán sarkon fordult, az ajtóhoz vonult, kinyitotta, és kiviharzott rajta.

Royd csak nézett utána, hálásan azért, hogy nem csukta be maga után az ajtót, így még élvezhette egy kicsit a látványt, ahogy ring a nő csípője.

A csípő, amit egykor szorosan tarthatott, amikor behatolt annak nedves forróságába...

Amikor tudatosult benne, milyen kellemetlen érzést okoz neki ez a túlságosan is eleven emlék, rosszkedvűen felmordult. Gladys Featherstone úgy bámult rá, mint aki dorgálásra számít.

Royd jelzett neki.

– Küldjön el a nevemben néhány levelet!

Royd visszament az íróasztalához, a fotelébe süppedt, és várta, hogy Gladys, aki láthatóan immár megnyugodott, helyet foglaljon az egyik széken, és a térdére fektesse a jegyzetömbjét. Akkor összeszedte magát, és nekiállt diktálni az első szükséges utasításokat ahhoz, hogy elég hosszú időre elhagyhassa Aberdeent, és Freetownba, majd onnan vissza is hajózhasson.

Hogy befejezze a küldetést, amellyel Melville, a haditengerészeti miniszter bízta meg őt Wolverstone-on keresztül.

És hogy kiderítse, milyen esélyek maradtak még számukra Isobel Carmichaellel.

A nap még el sem kezdődött, és a napkelte csak halvány jelként volt jelen a távoli horizonton, amikor Isobel az aberdeeni főrakpart deszkáira lépett. Fehér-szürke utazóruhájának szűkre szabott felsőrésze, hosszú, gombos ujjú és bő szabású szoknyarésze volt. Vállára vetett, szőrmés köpenye a csípőjéig ért. Úgy érezte, készen áll a tengeren töltött időre. Takaros, széles, lila szalagokkal szorosan az álla alatt megkötött főkötő, puha glaszékesztyűk és hozzáillő, félmagas csizmacska egészítette ki praktikus úti kelengyjét. Már többször vitorlázott, bár általában nem ilyen hosszú útra ment.

Megállt, hogy megbizonyosodjon róla, a szolgálók, akik három nagy bőröndjét cipelték, követik őt. Aztán visszafordult, és ment tovább.

Egymástól egyenlő távolságokra fáklyákat állítottak fel, amelyeknek táncoló fénye megvilágította a jelenetet. Az égő gyanta és a füst fűszeres keveréke enyhén gomolygott a levegőben. Ezt elnyomta a tenger illata – a sós víz, a hal, a nedves kövek, a dohos fa és kender elegye.

A Frobisher-flotta kikötőhelyein már nagy volt a nyüzsgés. Dokkmunkások vonultak hordókkal és ballonokkal a vállukon a rakparton át, miközben tengerészek köteleket és összetekert, nehéz vitorlákat cipeltek fel a kikötői stégre. Isobel már hozzászokott a hangerőhöz, oda sem figyelt a férfiak durva megjegyzéseire és káromkodásaira. Bátran haladt tovább a legimpozánsabb hajóhoz. Nagyon jól ismerte különleges tulajdonságait. A *Kalóz* volt az egyik a két Frobisher-hajó közül, amit épp előkészítettek. A társaság vezérhajójának oldalfedélzete fölött megpillantotta Royd sötét copfját. Egy pillanatra megállt, élvezte a látványt, aztán megfordult, hogy utasítást adjon a szolgálóknak, adják át a rakparton várakozó tengerészeknek a bőröndjeit.

Nem lepte meg, hogy azonnal a segítségére siettek. A stégen és a hajókon lévő férfiak is ismerték őt – ugyanolyan jól, mint Roydot. Már gyermekkorukban is rengeteg időt töltöttek itt a kikötőben és a közeli hajógyárban. Ezekben a régmúlt időkben a kikötő volt Royd személyes birodalma, amíg Isobel a hajógyár úrnője volt. Amikor Royd érdeklődni kezdett a hajóépítés iránt, körülbelül tíz-tizenegy éves korában, beszökött a hajógyárba, és többé-kevésbe Isobelbe botlott.

Először még nem ismerték egymást, mindegyikük a saját szakállára kíváncsiskodott. Roydot néha elkísérték a testvérei is. Isobel azonban mindig egyedül volt, egy piacvezető vállalat egyke gyermekeként. Kis vadóc volt, és sokkal jobban érdekelték azok az egyedi készségek, amelyekre

hajóépítéshez volt szükség, mint az, hogy megtanulja a kétkezi fortélyokat. Habár először bizalmatlanul és kissé gúnyosan figyelte Royd behatolását az ő birodalmába – hiszen gyorsan rájött, hogy a fiúnak ezen a területen közel sincs akkora tudása, mint neki –, Royd hamar rájött, hogy James Carmichael egyetlen gyermekének bejárása van mindegyik műhelybe, a hajógyár minden egyes hajójához, és hogy az ő kérdéseit egyetlen munkás sem hagyja figyelmen kívül.

Ettől a pillanattól kezdve Royd folyamatosan Isobel nyomában volt. És miután Isobel is rájött, hogy a legidősebb Frobisher testvér a Frobisher Hajózási Társaság minden egyes hajójához odajuthat, ő sem tágított mellőle.

Kapcsolatuk kezdettől fogva a kölcsönös előnyökön alapult, azon, hogy értékelték, amit a másik által hozott lehetőségekből nyerni lehetett, ahogyan azok segítségével előre lehetett lépni. Mindketten mohó kíváncsisággal léptek be azokon az ajtókon, amiket a másik tárt ki előttük. Már ekkor is kölcsönösen kiegészítették egymást. Párként erősítették egymás képességeit, hogy a másik intellektuálisan kiviruljon.

Bátorították egymást, hiszen nagyon hasonlítottak: mindketten céltudatosak, becsvágyóak és szenvedélyesek voltak.

És ez azóta sem változott.

Isobel nézte, ahogy bőrdíjait a fedélzetre viszik, és magában felkészült rá, hogy ő is a hajóra lépjen. Ez itt pontosan az volt, amit akart, és amit muszáj volt megtennie – Royddal Freetownba menni, hogy visszahozza Katherine-t. Ez a legfontosabb. És azután...

Amikor elmondta Ionának a tervét, hogy Roydot akarja megkérni rá, vigye őt magával Freetownba – és ha kell, akár nyomást is gyakorol rá –, nagyanyja néhány másodperccel tovább nézte őt a kellesténél, oly módon, hogy az szinte már kellemetlen volt. Aztán halkán felhorkantott, és csak ennyit mondott:

– Majd meglátjuk.

Amikor aztán visszament Royd irodájából, és elmesélte, hogy sikerrel járt, Iona végül így szólt:

– Mivel beleegyezett, azt javaslom, hogy ezt az együtt töltött időt és – ha szükséges – a visszautat is használjátok ki arra, hogy tisztázzátok, mi van kettőtök között. – Isobel már szóra nyitotta a száját, hogy biztosítsa róla nagyanyját, itt semmi tisztáznivaló nincsen, de Iona egy kézmozdulattal elhallgattatta. – Tudod, hogy sosem néztem jó szemmel, hogy együtt vagytok. Akaratos és nem alkalmazkodó. Csak a saját feje után megy, és ez mindig is így volt. – Iona vágott egy grimaszt, majd csontos kezeit keresztbe tette botjának fogantyúján. – De ez az állapot, amiben vagytok – mintha az életetek egy része bizonytalan időre elzárva, blokkolva lenne –, nem mehet így tovább. Egyikőtök sem mutatta a legkisebb hajlandóságot sem arra, hogy valaki mással megházasodjon. És mindkettőtök érdekében: tisztáznotok kell a dolgokat, mielőtt megrekedtek ebben a helyzetben. Mert ezt sem a Frobishereknek, sem neked nem kívánom. Egyedül élni az életet nem egy kívánatos állapot. Együtt kell eldöntenetek, van-e valami kettőtök között. És ha nincs, el kell fogadni a valóságot, előrenézni, és továbblépni.

Iona fogva tartotta a tekintetét, és Isobel nem volt abban a helyzetben, hogy ellentmondjon neki. Habár könnyebb volt mondani, mint megtenni, hogy tisztázzák a köztük lévő helyzetet, be kellett ismernie, nagyanyjának igaza van: ez így nem mehet tovább.

De valami gondolkodóba ejtette Isobelt: ahogy Iona reagált arra, hogy Royd beleegyezett Isobel tervébe, és az a tény, hogy Royd nem is veszekedett vele emiatt. Azon tűnődött, vajon miért viselkedett így. Volt *a férfinak* valamilyen hátsó gondolata vele kapcsolatban? Az, hogy ő semmi utalást nem vett észre erre vonatkozóan, még nem jelentette azt, hogy ne lenne ilyen – legalábbis Royd esetében így volt.

Felnézett a hajóra, majd búcsúzóul biccentett a várakozó szolgálóknak. Vett egy mély levegőt, mintha meg akarta volna acélozni magát belülről, megemelte a szoknyáját, és fellépett a stégre. Nem értette, miért nem vett már el Royd valami másik nőt. Ha megházasodott volna, akkor ő is tisztában lenne vele, hogyan folytassa az életét tovább. De a férfi ezt nem tette meg. És Isobel pontosan ezért látta szükségét annak, hogy elűzzék a múltat, és ezzel egyszer és mindenkorra nyugalom legyen.